

Det dyrebare blod og den mægtige hånd

David Wilkerson May 1, 1984

Det er aftenen for jødernes påskefest. Jøderne har lukket sig inde i deres huse, for Gud har advaret om, at døden kommer til Egypten den nat! Blodet fra et lydefrit lam er blevet smurt over døren og på dørstolperne til alle husene, jævnt før Guds befaling. "Men blodet skal I have som mærke på husene, hvor I er. Når jeg ser blodet, går jeg forbi jer. Ingen ødelæggende plage skal ramme jer, når jeg slår egypterne." (2. Mos. 12, 13). Desuden var de blevet lovet, "Når Herren går gennem Egypten for at slå dem ned og ser blodet på overliggeren og de to dørstolper, vil Herren springe den dør over." (12, 23).

Forestil dig to nabohuse. I det første hus er familien krøbet sammen omkring påskelammet, med det usyrede brød og de bitre urter. Alle er bange, kridhvide i ansigtet og de ryster over det hele. Faderen og moderen ser på hinanden og ser hen på deres førstefødte søn. Faderen tager ham i favnen og græder, "Bed, familie, bed!" Måske har vi på en eller anden måde voldt Gud sorg...og dødens engel vil ikke gå forbi os...bed!" I timevis kryber de sammen i frygt for dødens skygge uden at nyde lammet. En overvældende fornemmelse af usikkerhed råder i det hjem.

I huset lige inde ved siden af holder en familie en glædesfest, spændte på at forlade Egypten. Der er en klar fornemmelse af sikkerhed her. Faderen kigger ind i sin førstefødte søns spørgende øjne og siger, "Vi er alle i sikkerhed! Husk blodet. Sagde Gud ikke, at han ikke ville tillade Ødelæggeren at komme ind i huset? Være rolige — alt er ok — vi er i sikkerhed under lammets blod."

Hvilke hjem tror du var sikrest den nat? Hvilken familie følte sig mest tryk? Svaret er, de var begge sikret! De havde den samme sikkerhed — fordi de var begge dækket under blodet.

Gud overlader ikke udfrielse til følelser eller frygt — ikke engang til nogen iboende fromhed hos jøderne. De skulle for deres del smøre lammets blod på deres bolig, og stole på Guds løfter om at bevare dem. De var endnu ikke kommet til det Røde Hav, før Gud formanede Moses og hele Israel. "Husk denne dag, da I drog ud af Egypten, af trællehuset, for med stærk hånd førte Herren jer ud herfra." (2. Mos. 13, 3).

Udfrielsen fra Egypten er et klart billede på vores udfrielse fra syndens slaveri. De fleste af os ved dette. Skriften gør det klart: "Alt dette skete med dem, for at de skulle være advarende eksempler, og det blev skrevet for at vejlede os, til hvem tidernes ende er nået." (1. Kor. 10, 11). "For vores vejledning" betyder, at vi kan se deres kampe som et billede på vores nuværende kampe mod selvet og synden. Deres Egypten er vores ugudelige verden.

Deres slaveri for egypterne er et billede på vores slaveri under begær og synd. Deres hus er vores tempel for Helligånden; deres lam er vores Kristus. Blodet fra det lydefri lam er et billede på blodet fra vores lydefri Frelser.

Vi kan lære meget om vores egen udfrielse fra syndens magt ved at læse om israelitternes udfrielse fra Egyptens slaveri. Lad mig vise dig tre storslåede lektier som ganske få kristne har lært.

1. Blodet undtog Israel fra dom!

"Samme nat vil jeg gå gennem Egypten, og jeg vil...iværksætte mine straffedomme...Jeg er Herren!" (2. Mos. 12, 12). Så kommer et stort løfte til hans børn: "Når jeg ser blodet, vil jeg gå forbi jer, og ingen ødelæggende plage skal ramme jer." (v. 13).

Det var dommens dag for Egypten! Og den ramte pludselig ved midnatstimen. Hvor skræmmende. Døden var alle steder. Hvilken gråd og tænders gnidslen der kunne høres over hele Egypten den nat, for "...for der var ikke et hus, hvor der ikke var en der var død" (12, 30).

Men i den samme midnatstime kom dommen ikke over et eneste jødisk hjem. Guds børn var fuldstændig bragt væk var dommens vej. Selvom nogle ikke nød eller værdsatte den sandhed, var de stadig bevaret — fjernet fra Guds dom ved blodet.

Ja lydighed var en del af det, men det var blodet alene som bragte israelitterne ud af dommen. Det var bestemt ikke nogen iboende fromhed. Deres rejsegods inkluderede egyptiske afguder. De var et uværdigt, frafaldent, verdsligt, stridbart, ulydigt folk. Faktisk, hvis havde Gud ventet på, at de skulle opgive deres afguder, at de skulle omvende sig og vende sig fra deres onde veje, så ville de aldrig være blevet udfriet! De ville alle dø i slaveriet.

Deres udfrielse skyldtes absolut ingen indsats fra deres side — ingen godhed eller trofasthed fra deres side. Gud vidste helt sikkert, at de samme mennesker snart vil danse rundt om guldkalven, drukne, vellystige og utaknemmelige. Men han elskede dem alligevel. Og han valgte alligevel at udfri dem, og han dækkede dem alligevel under blodet. David sagde, at det var fordi han holdt af dem (Salme 44, 4). Gud længtes efter at tage et folk til sit hjerte og åbenbare sin kraft og herlighed for at oprejse et helligt indviet legeme. Det var alt sammen af nåde og barmhjertighed!

Skriften lærer os meget om lammets blod. Men det første, der skal læres er, at det sikrer Guds børn mod dom. Israel ville snart have et ørkentempel med dets mange ofringer. Der ville blive udgydt blod for synd. Der ville komme en sonedag. Men det første Israel, og vi, skal lære er klart —

Den troende er helt bevaret fra dommen ved blodet.

Ja, Kristi blod renses fra al synd. Ja, blodet var vores sonoffer. Men først af alt, er det vores sikkerhed. Det er Guds måde at sikre sig et folk som er rede til en fuldstændig udfrielse.

Husk, at ved påskefesten var israelitterne bevaret, men endnu ikke udfriet. De havde stadig det Røde Hav foran sig, en ørken, en krig mod giganter, uindtagelige mure og fjendtlige fæstninger.

Jeg er overbevist om, at før jeg kan kæmpe mod fyrster og magter, før jeg kan modstå begær og fristelse (de moderne giganter) — så må jeg vide, at jeg er bevaret under blodet! Selvom jeg endnu ikke er helt udfriet. Jeg er ikke under dommen. De kødelige fjender rejser sig truende, men blodet har gjort mig til en 'tryk soldat'.

Lyt til dette ord: Du kan ikke bekæmpe giganter, rive fæstninger ned eller stå op mod overvældende odds, med mindre der er en forsikring om absolut sikkerhed under blodet. Uanset hvad mit hjerte siger, uanset hvor skyldig og fordømt jeg føler mig, uanset hvor lille min stemme lyder — så må jeg vide, uden skyggen af tvivl, at jeg er bevaret!

Jeg skal ikke under dommen! Blodet på mit hjertes dør bevarer mig i Guds øjne.

Jeg tvivler på, at der er mere end en håndfuld troende i dag, som hviler i sikkerheden om Kristi udgydte blod. Hvor tragisk! De fleste af os kan ikke tro, at Gud vil bevare et folk så uværdigt, så ulydigt, så åndeligt reduceret af verdensånden. Vi nægter at anerkende så ufattelig en kærlighed og nåde. Vi vil hellere gøre os fortjent til at blive bevaret og udfriet.

Vi tvivler altid på vores bevarelse. Hvis Gud baserede vores bevarelse på vores kærlighed til ham, eller på personlig fromhed, ville vi være mere i fare end dem som brød Loven, for under nåden er der et højere krav. Gud må tage sikkerheden ud af vore hænder, så den alene er afhængig af hans nåde og barmhjertighed. Ikke vores hengivelse eller vores lydighed eller vores fromhed — men kun af hans nåde. Lydighed og hengivelse er et resultat af vores kærlighed til Kristus.

Det var ikke det usyrede brød som frelste Israels børn, men blodet. Ikke en eneste israelit rykkede ind eller ud af sikkerheden på grund af personlige fejl og mangler. De var alle sammen bevarede til dommen var ovre.

Jeg taler ikke om evig bevarelse. Jeg tror, det er muligt på trods af blodet — at trampe det ned — og fortabes. Blodet må holdes i ære, stoles på og anvendes. Der er dem som stoler på det og andre som tramper på det. Kristne, som misbruger blodet, åbner sig for al slags dæmonisk aktivitet.

Men det har aldrig været Guds hensigt for sine børn, at de skulle leve i frygt, uro eller skyld. Han forberedte en hvile for dem — en fuldkommen bevarelse under sin egen Søns blod. Ikke ved gerninger, men ved det dyrebare blod! Ved sin nåde sagde Gud til Israel, "Nu, hvor du har set, at jeg har bevaret jer og bragt jer ud af frygt og som, så lad mig udfri jer fysisk. Jeg har bevaret jer for at helliggøre jer."

John Wesley og George Whitefield diskuterede spørgsmålet, om den kristne arbejdede sig fra sikkerhed eller mod sikkerhed. Lad os se på vores eksempel. Israel arbejde fra sikkerhed. Det er som om Herren siger til os, "Nu, hvor du er bevaret ved blodet, så lad Helligånden bringe dig ind i fuldstændig frihed fra alle dine kødelige fjender."

Det uforanderlige faktum er, at der ikke kan tilføjes noget som helst til Kristi blod for at bevare os bedre! Blodet beskytter os fuldstændigt, og gør os acceptable for Gud, det frelser os fra hans vrede. Apostlen Paulus siger, "Så meget mere skal vi, der nu er blevet gjort retfærdige i kraft af hans blod, ved ham frelses fra vreden." (Rom. 6, 9). Tror du, at du er frelst fra vreden alene ved hans udgydte blod? Eller har du noget at tilføje hans blod for bedre at sikre dig? Gerninger? Lov? Bodsøvelser?

Hvor vover vi at tænke, bare for et øjeblik, at Gud ville overlade vores sikkerhed til vores eget kød! Alligevel bliver vi ved med at forsøge at tilføje noget til blodet. Blodet plus discipelskab. Blodet plus selvfornægtelse. Blodet plus lydighed. Blodet plus at spæge sit kød. Blodet plus en følelse af hellighed. Og så videre. Nej! Tusind gange nej! Der skal ikke tilføjes noget som helst.

Blodet alene sikrer os fra vreden og dommen. Det forløser os. I teologien betyder forløsning "at blive reddet fra synden og dens straf." Guds Ord siger, "I ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde." (Ef. 1, 7). Hvordan får vi tilgivelse for synden? Ikke ved noget vi har eller ikke har gjort, men kun som følge af hans nåde.

For Gud vil føre mange sønner til herlighed (Hebr. 2, 10). Vores kærlige Herre er ikke opsat på fordømmelse, vrede eller dom, men det modsatte. Han tilbyder udfrielse fra vrede og dom. Blodet er ikke en formildelse af en vred Gud, men en kærlighedspagt til en fortabt menneskehed. Det er en gave fra en kærlig Far, hvis hjerte længes efter alle sine fortabte sønner. "For således elskede Gud...at han gav sin enbårne Søn..."

Hvis du er dækket af hans blod, er det ikke længere muligt for dig at blive dømt af vrede, som det ikke er for Kristus at blive dømt af Faderen. Du er frelst og accepteret af Gud — ligesom Kristus, hans egen søn. Ved blodet er vi accepterede — godkendt af den kærlige Far.

Kristi blod tilfredsstillende fuldstændig Guds hjerte hvad angår vores synder. Det fjerner krænkelserne og forliger os med Faderen. Hvis du tvivler på hans blods virkeevne, så tænk på dette: Er det vigtigere, at se på blodet som dine egne svage øjne kan se det — eller som den almægtige Gud ser det? I sin Søns blod ser Gud en fuldstændig fjernelse af alt som kræver dom. I hans øjne, er Kristi værk et fuldendt frelsesværk fra alt som fortjener dom. Gud sagde ikke, "Når I ser blodet" — men "Når jeg ser blodet."

Hvis Gud er tilfreds bør vi også være det. Hvis Gud siger, at blodet giver os alt hvad vi har behov for, for at blive bevaret, så skal vi hvile i det. Det er ved tro alene — tro på hans blod!

At blive retfærdiggjort ved hans nåde gennem den forløsning der er i Jesus Kristus, "Ham gjorde Gud ved hans blod til et sonoffer ved troen for at vise sin retfærdighed, fordi han havde ladet de tidligere synder ustraffede." (Rom. 3, 23).

Lad mit hjerte dømme mig! Lad dæmoniske kræfter rase! Lad samvittigheden anklage eller undskylde! Lad nationerne bringe ødelæggelse over denne jord! Lad alt hvad der kan rystes blive rystet! Jeg er bevaret under min Herre Jesu Kristi udgydte blod. Hvilken glæde, at kunne forlade sig på Kristus, Lammet, i fuldstændig sikkerhed. En velsignet tanke: hvis Gud gik forbi en dør med påsmurt blod fra et almindeligt lam, hvor meget mere til han så ikke gå forbi sin egen dyrebare Søns blod? Hvis Gud ikke vil træde ind over blodgrænsen, vil han så lade dæmonerne krydse den grænse? Det tror jeg ikke.

II. Israelitterne blev udfriet fra Egyptens magt af Guds mægtige hånd.

Nu taler vi ikke om bevarelse, men om udfrielse. "For med stærk hånd førte Herren dig ud af Egypten." (2. Mos. 13, 9). »Med stærk hånd førte Herren os ud af Egypten, af trællehuset." (13, 14). "Gud, med egne ører har vi hørt det, vore fædre har fortalt os om den gerning, du gjorde i deres dage, i gamle dage, med din hånd: Folkeslag drev du bort, men dem plantede du i landet, folk undertrykte du, men dem lod du brede sig. De tog ikke landet i eje med sværd; det var ikke deres arm, der gav sejr, men din højre hånd, din arm og lyset fra dit ansigt, for du holdt af dem. Du er min konge, min Gud, der sender Jakob sejr; med din hjælp stöder vi vore fjender ned, i dit navn tramper vi vore modstandere ned." (Salme 44, 2–6).

Nogle kristne har en fornemmelse af at være tilgivet og frelst, men de mangler en fornemmelse af magt over kødet. De er ikke kommet til kundskab om "fuld udfrielse" fra deres onde natur. Kristne ved, at hans blod bevarer os og derefter bryder han synden i os med sin mægtige hånd. Synden er der stadig — men den regerer ikke!

Hvilket stort og opmuntrende ord i denne desillusionerede tid hvor der bruges overmenneskelige kræfter på at blive fri af syndens magt. "Udfriet fra slaveri af hans mægtige hånd." Men vi er så modvillige til at erkende Guds indgriben. Det går imod vores stolthed, vores retfærdighedssans, vores teologi, at acceptere, at vores udfrielse fra syndens herredømme kommer fra en kraft, som ikke er vores egen. Men se på vores eksempel: Israel gik bevæbnede ud, men alle kampene var Herrens kampe. "Herren ikke frelser med sværd og spyd. Krigen er Herrens, og han vil give jer i vores hånd." (1. Sam. 17, 47). Det er beskrevet i 2. Mosebog at, "Israelitterne drog uforfærdet ud." Og efter sikkert at have krydset det Røde Hav, sang de denne sang —

"Herre, din højre hånd er mægtig i styrke, Herre, din højre hånd knuser fjenden..." (2. Mos. 15,6).

Blodet bevarede Israel fra guddommelig dom, men Guds mægtige hånd udfriede dem fra alt kødet magt. De havde oplevet sikkerhed og havde glædet sig over den, nu havde de behov for kraften! Kraften til én gang for alle at gøre op med den gamle fjende, kraft til at bevæbne sig mod alle de nye fjender, som måtte komme. Den kraft er i Guds mægtige hånd.

Gud havde kun en befaling til Israel vedrørende deres fjender: "Driv dem ud!" "skal I drive alle landets indbyggere bort foran jer. I skal ødelægge alle deres billeder; alle deres støbte billeder skal I ødelægge, og alle deres offerhøje skal I tilintetgøre...Hvis I ikke driver landets indbyggere bort foran jer, skal de, som I lader blive tilbage, blive en torn i øjet og en brod i siden på jer, og de skal ligge i krig med jer om det land, I bor i." (4. Mos. 33, 52 og 55).

Hvad er den arabiske moské, som står i Israel i dag? Det er en torn i øjet på jøderne, en sten i skoen. Jøderne græder stadig over det. Det går tilbage til Israels ulydighed. "Men jebussitterne, som boede i Jerusalem, fik

benjaminitterne ikke fordrevet, og den dag i dag bor jebusitterne sammen med benjaminitterne i Jerusalem." (Dom. 1, 21).

Juda havde engang besejret jebusitterne, men de bevarede kontrollen. Sejren var en gang vundet, men ikke bevaret. Kræftknuden var ikke fuldstændig fjernet. Jebusitterne var ikke semitiske, og deres navn på hebræisk betyder, "trampet på, usædelig, umoralsk."

Jerusalem var dengang kendt under navnet Jebus, "En by af fremmede, uden Israels børn" (Dom. 19, 12). Det er stadig en by med sameksisterende fremmede, som ikke er Israels børn. Selv efter Davids besejring af Jebus, hvor han grundlagde Zion, forblev en rest af de umoralske jebusitter indlemmet i den jødiske kultur.

Det er en lektie, som israelitterne endnu ikke har lært: De vil aldrig sejre over kødet, før de deler Guds holdning til det. Israel delte aldrig Guds had til deres modbydelige fjender. De blev ved med at skåne en fjende her og en fjende der, og sluttede fred med dem, og underskriver tåbeligt aftaler og traktater med dem.

De var blevet givet et løfte om fuld og hel udfrielse til et sted med hvile, et land som flyder med mælk og honning. "Og fordi han elskede dine fædre, udvalgte han deres efterkommere og førte dig selv ud af Egypten med sin store kraft. Folk, der er større og mægtigere end du, vil han drive bort foran dig, og han vil føre dig ind og give dig deres land i eje, som det er i dag." (5. Mos. 4, 37–38).

Vi er alle blevet givet et stort og dyrebart løfte i lighed med dem som er givet til Israel. Gud har lovet at udfri os fra alt ondt og give os sæde på et himmelsk sted i Kristus Jesus. Vi er blevet lovet frihed fra syndens herredømme.

Men først må vi lære at hade synden. Vi må høre ånden sige, "Skån ikke! Det skal drives ud!" Vi må aldrig lære at slutte fred med en fjende af kødet. Ingen aftaler, ingen kompromiser. Kæl for din synd, leg med den, lad den være, nægt at gøre op med den — og en dag vil den blive det mest smertefulde i dit liv.

Du skal ikke bede om sejr over kødets synder før du har opbygget et had til dem. Den eneste måde hvorpå du kan behage Gud, er ved at hade vores besættende synd lige så stærkt som han gør. Han vil ikke have noget at gøre med vores undskyldninger og eftergivenhed. Er du slave af en skjult synd? Har den bragt uro og angst, både fysisk og åndeligt? Mit spørgsmål til dig er —

Hader du synden inderligt? Føler du Guds hellige vrede mod den?

Før du gør det, vil sejren aldrig komme.

Men når du begynder at dele Guds had til din synd, når du bliver helt overbevist om, at du er befalet at drive den ud, og ikke skåne den, så er du rede til at kalde på Guds mægtige hånd for udfrielsens kraft. "Josva sagde til folket: »I skal hellige jer, for i morgen vil Herren gøre undere blandt jer... Han sagde: »Sådan skal I vide, at den levende Gud er iblandt jer, og at han vil drive kana'anæerne, hittitterne, hivvitterne, perizzitterne, girkashitterne, amoritterne og jebusitterne bort foran jer." (Josva 3, 5 og 10).

Hvem vil uddrive alle fjenderne med en underfuld magtdemonstration? Han vil! Uden at fejle!

Det lyder som et paradoks, at høre Gud sige, at han vil ødelægge fjenden, og at kampen er hans, at han vil jage fjenden på flugt — ikke ved menneskers våben — og så gentagne gange læse, at Israel udkæmpede blodige kampe mod deres fjender. Du vil måske huske, at selvom Jerikos mure faldt gennem tro og lydighed, skulle israelitterne gå stadig ind med sværd og spyd og tilintetgøre alle Jerikos indbyggere.

Det er et oldgammelt spørgsmål: Hvad er Guds del og hvad er min del i at få fuldstændig befrielse fra syndens magt? Der er utallige skriftsteder om sejr ved menneskets hånd. "(I) skal rejse jer fra bagholdet og erobre byen.

Herren jeres Gud vil give den i jeres hånd..." (Josva 8, 7). "Da sagde Herren til Josva: »Ræk krumsværdet, du har i hånden, ud mod Aj, for jeg giver byen i din hånd.« Og Josva rakte krumsværdet, han havde i hånden, ud mod byen." (8, 18). Skriftsted efter skriftsted gentager, "Gud...gav dem i hånden..." Det betyder ganske enkelt, at Gud overgav alle deres fjender til deres nåde, under deres magt og autoritet. Gud berøvede først fjenden for alt styrke, og så sendte han sit folk i kamp mod en allerede overvundet fjende!

For nylig viste en nyhedsudsendelse hundrede af iranske krigsfanger, som sad i små grupper med hovederne mellem deres knæ og med frygten malet over hele deres ansigt. Mellem geledderne var der embedsmænd fra Khomenis religiøse politi. En irakisk soldat smilede ind i et CBS kamera og pralede, "Disse er vores fjender — slagne fjender!" De vil stadigvæk være fjender, men de har mistet alt magt. Fyrster og magter, åndelige ledere på høje steder — fjenden — slagen og afvæbnet.

Det bringer mig hen til noget af det vigtigste Helligånden nogensinde har lært mig: Jeg er ikke i Satans nåde — eller i syndens — eller i begærets! Jeg græd, da jeg første gang så det underfulde i den sandhed.

Israel frygtede sine fjender, og sætte sjældent pris på Guds kraft, idet de nægtede at hvile i hans løfte om udfrielse. Hvor utroligt, efter alle de gange de havde set hans mægtige indgriben! Men gang på gang frygtede de, at de var i fjendens vold. Vi er ikke meget anderledes. Hvor mange bloddækkede kristne lever i dag i frygt for dæmoner; bange for at en intens fristelse vil bringe dem til fald, bange for at et magtfuldt begær skal få dem til at lide skibbrud, bange for at en beherskende synd til sidst vil forbande dem.

Min ven, du og jeg — vi er under Guds mægtige hånd — og er ikke længere mere overladt til vores sjæls fjendes nåde end Israel var til sine fjender. Var der en eneste time hvor Guds børn var overladt til fjendens nåde — hvis de stolede på Gud og vandrede i hans lys? Når der var lydighed, var det så nogensinde en fjende som var for magtfuld for Gud? Synd har ikke herredømmet over en angrende troende, som stoler på Gud. Vi behøver ikke at skjule os for giganterne. Vi behøver ikke flygte i frygt for noget begær eller nogen fristelse. Vi kan modstå djævelen ved Guds mægtige hånd. Han alene kan tage magten fra vores begær og fristelser, og gøre det muligt for os at besejre enhver hjælpeløs fjende.

Vi skal hade vores synder — men aldrig frygte deres magt. Vi skal overgive vores kød med alle dets fristelser til døden. Vi må tro, at Gud har gjort det muligt, gennem sin underfulde indgriben, at aflægge syndens svagheder. Kampen er stadigvæk hans. Vores fjender er først og fremmest hans fjender. Og Gud ønsker, som enhver kærlig far, at opdrage sin søn ved at hjælpe ham på en eller anden måde.

Det varede år før mine små sønner forstod, at de ikke kørte fars bil selvom de havde deres hænder på rattet, mens de sad på mit skød. Der var altid en uset hånd på rattet. Hvis du bare kan tro fuldt og fast på, at der er en mægtig, usynlig hånd, der allerede har vundet sejren for dig. Din del er, at gøre hvad han beder dig om og stole på, at hans mægtige hånd styrker din hånd når den fører sværdet.

III. Kristus er Guds mægtige arm, som er kommet for at udfri!

"Hvem troede på det, vi hørte? For hvem blev Herrens arm åbenbaret? Han skød op foran Herren som en spire, som et rodsrud af den tørre jord..." (Es. 53, 1–2). Kristus er Guds mægtige arm, som Herren har åbenbaret for os! Vi skal ydmyge os og overgive os til ham som vores befrier: "Ydmyg jer derfor under Guds stærke hånd, så vil han ophøje jer, når tiden kommer." (1. Peter 5, 6).

"At ophøje" betyder her, at blive løftet til et højere sted. Det er Guds løfte, at vi skal have sæde på himmelske steder, over alle fyrster og magter, over Satans herredømme og over hans dæmoniske hær, og al fristelse og begær.

Det er glippet for os, at se Kristus i os som en mægtig kaptajn over himlens hærskarer, med et mægtigt sværd i sin

hånd, sendt ud for at udfri os fra fjendens magt. Er "Kristus i mig" ikke mere end en nær ven, en venlig og behagelig gæst til kaffe? Er "Kristus i mig" ikke mere end en rar og rig bror? Tusind gange nej! "Kristus i mig" er en almægtig konge i fuld kamprustning, rede og opsat på at gå i brechen for mig i forhold til alle mine fjender.

Med sig har han utallige stridsvogne af helligt jern, kørt af mægtige engle, som er rustet til kamp og parat til at forsvare min sag. Herrens stridsvogne er mange — og de er mine!

Hvis vi ikke lever det opstandne liv i Kristi totale sejr, er det fordi vi ikke har nogen ophøjet vision af Herrens majestætiske magt og herlighed i os! Ligesom Job, sidder vi i vores nederlags askedyngge og frygter, venter kun på nok nåde til at dø som retfærdig. Og alt sammen fordi vi ikke kan tro hvad Gud har fortalt os om sin magt — ios!

"Alt, hvad der behøves til liv og guds frygt, har hans guddommelige kraft skænket os gennem erkendelsen af ham, der kaldte os med sin herlighed og styrke." (2. Peter 1, 3).

"...og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldes, til hele Guds fylde nås. Ham, som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår." (Ef. 3, 19–20).

"...At vor Herre Jesu Kristi Gud, herlighedens fader, vil give jer visdoms og åbenbarings ånd til at erkende ham, med jeres hjertes øjne oplyst, så I forstår, til hvilket håb han kaldte jer, hvor rig på herlighed hans arv til de hellige er, og hvor overvældende stor hans magt er hos os, der tror i kraft af hans mægtige styrke." (Ef. 1, 17–19).

Sig mig hvorfor alt denne Guds kraft i os, hvis ikke den skal forstås som hans mægtige hånd, som er til vores rådhed mod vores åndelige fjender? Enten er det sandt, at han har givet os alt den magt vi behøver for at overvinde kødet og vandre i herligt liv og guds frygt — eller så er Guds Ord løgn! Og Gud kan ikke lyve.

Paulus sagde, at Kristus var åbenbaret i ham nærmere end til ham. Og hvor Kristus er åbenbaret i dig, vil det blive en herlig åbenbarelse af hans styrke, hans sejr over alle onde kræfter, og hans løfte om at bruge denne magt til at frelse og bevare dig.

Når Guds Ord siger "Kristus i mig", så mener jeg, at det betyder Gud lægger sin næve i mig. Og som han er i verden, så er jeg — stærk i Herren. I stand til at "gøre alt gennem Kristus som styrker mig." Med andre ord. Kristus bliver Herrens mægtige hånd i mig!

Jeg anser mig selv for, at være den Gud siger jeg er —

Død for synd — kødet — verden Udfriet fra syndens magt Renset ved hans Ord Accepteret ved den Elskede Levende for Gud ved Ånden Mere end sejrende Bevaret nu og i al evighed Bevaret i hans kraft Pletfri foran tronen Steget op med Kristus til Guds højre hånd

Kristus kommer ikke som en tyv om natten for mig. Det er billedet fra en menighed i Sardes! Han kommer til mig som min elskede, som mit hjertes glæde. Vi skal ikke frygte hans komme, men "glæde os til hans tilsynekomst" (2. Tim. 4, 8). Menigheden i Sardes følte sig truet af Herrens komme. Men vi som elsker ham, bør være opmuntret. Kun de verdslige behøver at være bange.

Hvilket sjældent privilegium, at være blandt de ventende, forberedt, klædt og fæste med lammet.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/4861/>